

ניצחון בעזה חיוני גם כדי לרסן את המגמות ביו"ש

written by מאיר בן שבת | 08.09.2025

בסוף השבוע דווח בתקשורת הישראלית כי בדיונים שהתקיימו באחרונה בדרג המדיני, הזהירו גורמים ביטחוניים מפני התלקחות בזירת יהודה ושומרון על רקע "סימני התפוררות של הרשות-הפלסטינית". גורמי הביטחון, כך צויין, התריעו כי "המצב הכלכלי ברשות קשה, אחוזי האבטלה הולכים וגדלים, אנשי המנגנונים לא מקבלים כלל משכורות או שמקבלים משכורות נמוכות. מצב זה עלולים להביא "לכאוס ולהתלקחות". לדברי אותם גורמים ביטחוניים, אם ישראל מעוניינת שהרשות הפלסטינית תשרוד, כי אז עליה לנקוט צעדים שימנעו את קריסתה הכלכלית.

32 שנה לאחר טקס החתימה החגיגי על "הצהרת-אוסלו" שהובילה להקמתה, "הרשות הפלסטינית" היא שֶׁכֵּיב מָרַע. אפילו יוזמת מקרון להכיר בה כמדינה פלסטינית, לא מפיחה בה רוח חיים. היא מסואבת, נגועה בשחיתות ותומכת בטרור. "פעולה נועזת, חסרת תקדים, נקודת מפנה חשובה בהיסטוריה של המאבק הפלסטיני" כך הגדיר ראש-ממשלה הפלסטינית מוחמד א-שתייה, את טבח חמאס ב-7 באוקטובר.

הוא לא חריג בנוף הפלסטיני ביו"ש. סקר שערך "המרכז הפלסטיני לחקר סקרים ומדיניות" (PCPSR) בראשות ד"ר חליל שקאקי, במאי השנה, העלה כי כמחצית מהציבור הפלסטיני סבור שהחלטת חמאס לפתוח במתקפה על ישראל הייתה נכונה. שיעור התמיכה מקרב הפלסטינים ביו"ש, גדול יותר מזה שבעזה. לפי אותו סקר, כ-48% מהפלסטינים ביו"ש סבורים שהדרך הנכונה ביותר "לסיום הכיבוש ולהקמת מדינה פלסטינית" היא עימות-מזויין עם ישראל. העוינות לישראל ברחוב הפלסטיני מגיעה לגבהים חדשים. הצלחה של פיגוע טרור מביאה לחגיגה, המחבלים זוכים לתהילה, משפחות המחבלים מתוגמלות כלכלית על כל ישראלי שנפגע.

כשהו מצב הדברים, נאיבי לחשוב שמחוות כלכליות ומדיניות מצד ישראל, ישפיעו על המוטיבציה הבסיסית.

הסרת הרסנים בפעילות הסיכולית שצה"ל והשב"כ ניהלו בשנתיים האחרונות נגד מוקדי הטרור ביו"ש, היא המפתח לשמירת הביטחון והיציבות. יש להמשיך בה בייתר שאת, ולגבש אמצעים נוספים שיוכנסו לארגז הכלים.

ומה שעוד ישפיע על המצב ביו"ש הוא המלחמה ברצועת-עזה. אם בסיומה חמאס ישאר על רגליו ולזכותו עוד ייזקפו גם השיחרורים הסיטוניים של מחבלים, תהיה זו רוח גבית חזקה לטרור ביו"ש. לעומת זאת, נחישות ישראלית עד להשמדתו של חמאס יחד עם החורבן וההרס ברצועת-

עזה, עשויים להרתיע ולרסן את הדחפים השליליים, גם אם לזמן קצוב.

למה רק עכשיו?

ההתפעלות ממראה קריסתם של מגדלי הדירות בעיר עזה היתה צריכה להתחלף בהשתאות מכך שזה קורה רק עכשיו, בחלוף כמעט שנתיים מפרוץ המלחמה.

אין זה דומה לחיסולם של מחבלים כמו המקרה האחרון של מחמוד עפאנה- הזכור לשמחה משיחת הטלפון המפורסמת שקיים עם משפחתו ב-7 באוקטובר, בה סיפר מתוך אקסטזה על רציחתם של עשרה יהודים במו ידיו וחוסל רק בסוף השבוע האחרון. יש להניח כי מאז הטבח הוא היה במנוסה והסתתרות עד שידם הארוכה של כוחותינו השיגה אותו. כאן עסקינן במבנים רבי קומות, שגם בלי להזדקק למודיעין אפשר להניח שחמאס משתמש בהם לצרכיו המבצעיים, כמקומות מחסה ומסתור לאנשיו, לאחסון נשק ואמצעים צבאיים, כמתקני תצפית ופיקוח על כוחות צה"ל, כעמדות צליפה או כזירות מטענים ומלכודות.

השארתם על מכונם לא רק משרתת את צרכי חמאס ומוסיפה איומים לכוחותינו, אלא שהיא מעודדת את התושבים להישאר בבתיהם בשכונות עזה ומעבירה מסר מנוגד לאיומים להפוך את בירת-הרצועה לרפיח ובית חנון שנחרבו.

צריך להגביר את הקצב, לפעול במקביל ובמקום לדווח על מספר המגדלים שמוטטנו, להתמקד במספר המבנים שעדיין נותרו.

המאמר פורסם בישראל היום, בתאריך 08.09.2025.